

ČEŠA

polno

je

o tem

USTA
RADA

govore

S
P
A
S
N

Živijo!

Letošnje šolsko leto smo se za raziskovanjem dela novinarjev podali naslednji devetošolci: Nina, Maša, Hana, Meta, Sara, Elizabeta, Ana, Jernej, Vid in Izak. Kot vse ostale tudi nas zanimajo različne stvari, zato ne rečejo zastonj »Česa polno je srce, o tem usta rada govore« in zato boste v tej izdaji Špasna našli nekaj o knjigah, kozmetiki, osebnosti, nekaj zanimivosti, nekaj dogodkov, ki so se dogajali pred kratkim, o prepovedanih substancah in podobno.

Kaj bomo letos počeli novinarji?

- Spremljali bomo dogajanja na šoli,
- zabavali vas bomo in
- hkrati spoznali delo novinarja.

Naš Špasn bo tiskano delo, namenjeno vam, bralcem, in izšel bo, ko bo na kupu dovolj idej in materiala, da bomo lahko oblikovali prispevke za Špasn.

PODDROČJA DELA NOVINARJA

- ČASNIKAR - POROČEVALEC
- ČASNIKAR - KOMENTATOR
- RADIJSKI NOVINAR - REPORTER
- RADIJSKI KOMENTATOR
- TELEVIZIJSKI VODITELJ
- AGENCIJSKI NOVINAR

Želimo vam prijetno branje.

Novinarji

NA NAŠI ŠOLI SE JE DOGAJALO ...

ZAKAJ BRATI KNJIGE?

„Ja, potem pa začnimo!“ tako je naš gost, Žiga X Gombača, začel svojo zgodbo. Ta pisatelj nas je 9. 9. 2022 prišel pozdravit na našo šolo v sklopu pričetka bralne značke.

Da bi nas še bolj navdušil nad branjem, nam je najprej zastavil vprašanje: »Zakaj sploh brati knjige?« A odgovorov bi bilo toliko, da nam je raje odgovoril kar sam. Pri prezentaciji mu je pomagal tudi osmošolec, Matija Brlec, ki je poskrbel za tehnično izvedbo predstavitve.

Svoj pogled na knjige nam je predstavil skozi lastne izkušnje. Gospod Gombač je deloval na najrazličnejših področjih, ki pa niso skrivala dejstva, da je tudi sam zelo povezan s knjigo in je preko pisanja spoznal veliko možnosti, kako knjigo predstaviti javnosti.

Gospod Žiga nam je pojasnil, da bi brez branja težko načel pisanje, saj bi bila njegova dela veliko bolj suhoparna in nedovršena. „Knjige lahko pišemo, ampak lahko jih predstavimo še na druge načine. Sam sem napisal denimo gledališke predstave, v kateri sem igral tudi jaz in tako pripovedoval svoje zgodbe o škratih.“ To je le eden od načinov, ki nam jih je predstavil. Snemal je tudi podcaste, CD pravljice, sodeloval z drugimi mladinskimi pisatelji; povedal pa nam je še en zanimiv incident, ko je želel posneti eno od CD pravljic. Na dan, ko naj bi se je s snemalno ekipo srečal v studiu, je prišlo do rahle zmešnjave, zaradi katere se je naš pisatelj še sam preizkusil v snemanju. Tisti dan snemalne ekipe ni bilo in tako je opravil še ta izziv.

Gospod pisatelj nam je obrazložil, da na takšne in drugačne načine posledično preideš v stik z javnostjo, kar pa prav tako vključuje socialna omrežja, kjer sta z našo učiteljico matematike, gospo Jožico Bezovnik, preko „mema“ razpravljala celo o koordinatnih oseh, no koliko različnih področij raziščeš kot pisatelj! In tako se je njegov obraz pojavil tudi na družabnih omrežjih, v stripih, televizijskih kvizih.

Kako pa dobiti navdih za pisanje? Tudi na to smo dobili odgovor. Gospod Žiga navdih črpa predvsem iz gibanja, splošnega premikanja in veliko iz teka. Svoj navdih pa lahko "potegne" tudi iz različnih potovanj okoli sveta, tako so njegove knjige posledično prevedene v najrazličnejše jezike sveta kot denimo v kitajščino, nemščino, ukrajinsščino (zgodba Malo Čarovnije) in podobno. S knjigami upa, da bo nekemu, pa če tudi na drugi strani sveta, polepšal dan.

Žiga X Gombač je svojo pot začel že kar nekaj časa nazaj, in sicer v 8. razredu. Sam se je opisal kot poreden, zaljubljen otrok, ki ni posvečal preveč časa šoli. A vseeno so se mu nekega dne v Cankarjevem domu s pomočjo ravnateljice odprla vrata. Najprej so ta vrata vodila na gimnazijo, kasneje na FDV in končno je začel pisati. Njegov prvi navdih je bila njegova hči Nia, kateri je posvetil veliko zgodb. Te je kasneje zapisal in jih poslal različnim mladinskim založbam. Sprva njegova dela niso zaslovela in so bila zavrnjena, a po nekem času so se njegove zgodbe razširilo po Zmajčku in še kot drugod. Po podobnem principu je zaslovela tudi knjiga Jastrebov let, ki se ji obeta še nadaljevanje.

Pa še vprašanje, ki smo si ga najbrž vsi zastavili vsakič, ko je bilo navedeno ime Žiga X Gombač. Zakaj X? X je pravzaprav pisateljevo umetniško ime, ki simbolizira njegov način življenja, pri katerem omenja sup kulturo in življenje brez opojnih sredstev.

Pred kratkim je napisal tudi knjigo za mladino z naslovom MK svoboda in če vas zanima, pokukajte v knjižnico in pobrsajte po policah za prav zanimivo zgodbo.

Ana Kočnar

BRANJE MLAJŠIM

»Čarovnija je povsod, kamorkoli pogledaš. Sedi in sprosti se, vse kar rabiš je knjiga!«

Ali ta pregovor govori resnico? No, tudi učenci smo se hoteli prepričati, če je ta pregovor resničen, in sicer na prav poseben način.

V okviru dneva pismenosti, smo se 19. septembra 2022, vsi učenci, od 1. do 9. razreda zbrali na Prodah. Starejši učenci so poiskali mlajše in se namestili na udobno mesto, kar je bilo večinoma pod drevesom v senci. Starejši so se nato prepustili branju in so ob enem poskušali mlajšim prikraati vsaj malo domišljije.

Seveda pa otroci niso brali knjig ves čas. Poskušali so tudi ustvariti pogovor drug z drugim, se pogovoriti o prebrani knjigi, prav tako pa so mlajši podali svoje mnenje o knjigi ter katera od prebranih jim je bila najbolj všeč.

Ta dogodek je tudi zelo pomemben, da ohranjamo stik med seboj. Zaradi covid situacije je bilo zadnji dve leti sporazumevanje med sovrstniki zelo oteženo. Vsi smo bili večinoma doma in komunicirali smo samo preko mobilnih naprav, zato je bil ta dogodek priložnost, da s tem poženemo stike med sovrstniki.

Sara Preprotnik

3, 2, 1 SLOVENIJA JE EVROPSKI PRVAK

OGLED FILMA

V filmu oz. dokumentarcu »2017« je priznani slovenski scenarist in režiser Goran Vojnović gledalce popeljal skozi 113 minut dolgo evropsko košarkarsko prvenstvo, na katerem je naša zlata reprezentanca s srečo, vztrajnostjo in prijateljstvom dosegla neverjetno zmago in se zapisali v zgodovino. O tem dogodku, ki je združil vso Slovenijo, pripoveduje vseh 12 igralcev, trenerski štab, selektor in vodstvo reprezentance. Še nikoli niso posneli priprav na FIBA (Mednarodna košarkarska zveza).

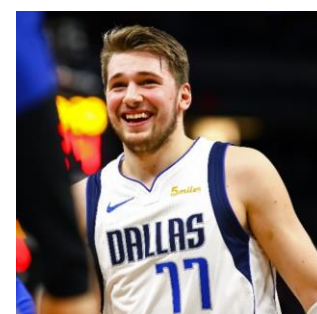

2017 ni le film o športu, ampak tudi o moštvu, njihovem duhu in predanosti do tega, kar imajo radi. Vsebina dokumentarca prikazuje, kako so naši košarkarji osvojili zlato medaljo, od začetka do konca priprav na evropsko prvenstvo. Vsi, ki so bili vključeni v dokumentarec, so povedli svoje mnenje in čustva, ki so jih preplavljala v tistem času. Vsak od košarkarjev je imel svoj motiv, da zmagajo, ampak vsi pa so imeli en skupni cilj, in sicer da s skupnimi močmi zmagajo in celi Sloveniji dokažejo, da so veliko več zmožni, kot si mislimo. V film pa so vključeni tudi težki trenutki, s katerimi so se spopadali med pripravami in med tekmami. Kljub lepim in težkim trenutkom pa so na koncu zmagali.

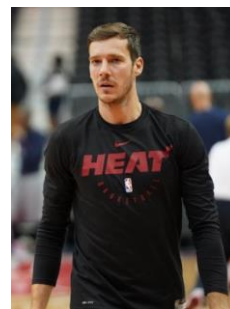
Vsi smo si zapomnili to zmago. Nekateri od košarkarjev ter nekateri Slovenci tej zmagi pravijo »KOŠARKARSKA PRAVLJICA«.

Sedaj pa so naši košarkarji vsak na svoji poti in so zelo uspešni.

Luka Dončić, ki je zelo popularen igralec v Sloveniji ter tudi popularna osebnost v drugih državah. Igra v NBA, v klubu Dallas Mavericks.

Goran Dragić je tudi popularen košarkar, ki je igral v NBA kar v treh klubih, in to so Brooklyn Nets, Phoenix Suns in Houston Rockets. Po evropskem prvenstvu se je upokojil zaradi osebnih težav. Ima tudi svoj poletni košarkarski kamp, ki se ga lahko udeleži vsak.

Vlatko Čančar je bil tudi del slovenske košarkarske ekipe. Leta 2017 so ga sprejeli v NBA, kjer igra v ligi Denver Nuggets in je tudi zelo uspešen igralec.

Drugih nekaj pa je ostalo v Sloveniji in so tudi zelo dobri ter igrajo v različnih slovenskih klubih, npr. Cedevita Olimpija, Helios Domžale in drugih.

Maša Grzinčič

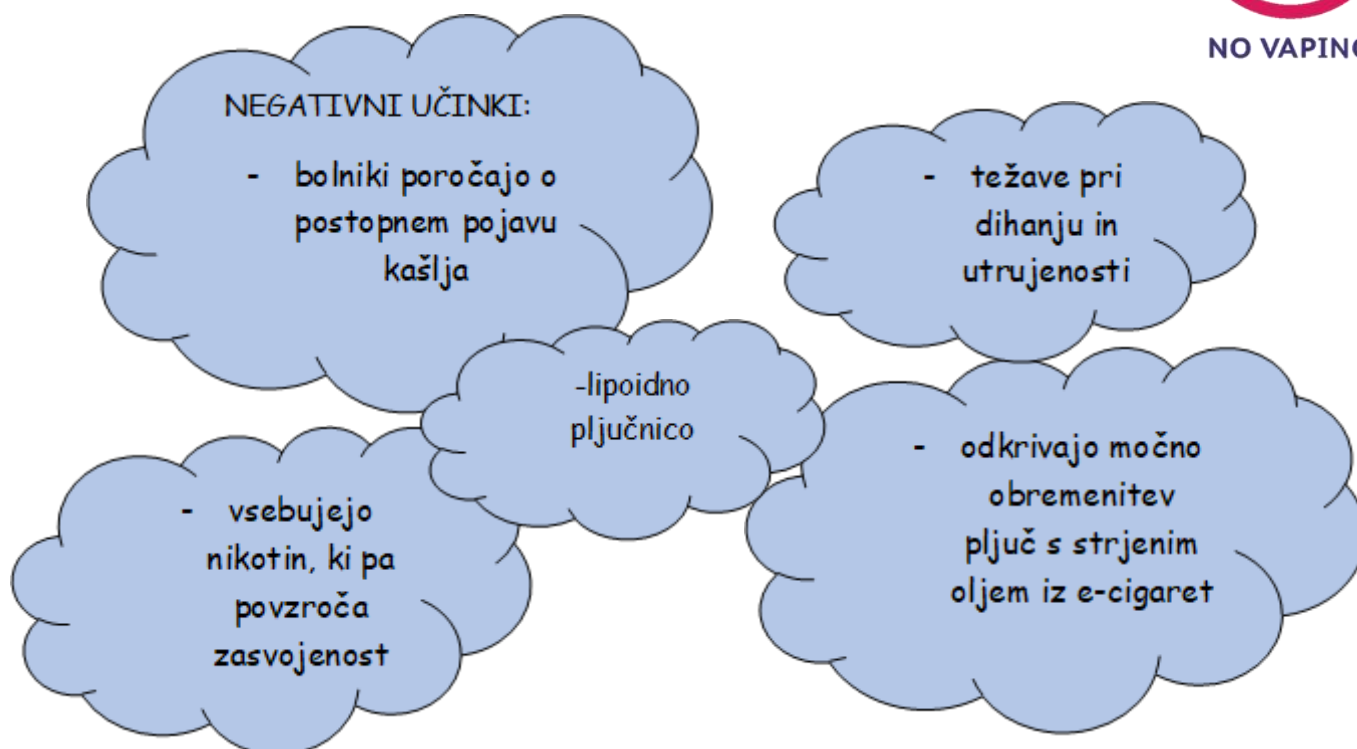
RAZREDNA URA S KLEMENTINO BELAJ

V četrtek, 17. 11. 2022, nas je v šoli obiskala Klementina Belaj. Seznanila nas je o nevarnostih drog in energijskih pijač. Povedala nam je, kako tobačni izdelki vplivajo na naše zdravje, npr. da fuge povzročijo raka v ustni sluznici in grlu. Izpostavila je tudi nevarnosti kajenja in pasivnega kajenja. Kajenje povzroča več kot 10 vrst raka in je tudi povezano z višjim tveganjem za razvoj kroničnih bolezni. Sama ne kadi in tudi ko nekdo kadi blizu nje, se dima čim bolj izogiba, saj je pasivno kajenje prav tako škodljivo za organe v našem telesu. Seznanila nas je tudi o energijskih pijačah. Povedala nam je, da povzročajo **vedenjske motnje, hiperaktivnost, nespečnost, napetost in glavobole**. Na ta dan smo vsi učenci od 6. do 9. razreda imeli malo drugačne razredne ure in izvedeli, koliko nevarnosti preti okoli nas.

No poleg vsega pa so zadnja leta postali zelo popularni e-cigareti.

NO VAPING

Vid Strmčnik

DEDIŠČINA

Dediščina je izročilo, ki vsebuje vse stare slovenske običaje in navade, ki jih Slovenci moramo ohranjati in praznovati. Ohranjajo se že od nekdaj, še preden smo imeli svojo državo. Na naši šoli vsako leto praznujemo ter obujamo te stare navade. Letos smo jih nekaj predstavili učiteljem iz srbskih šol, našim učencem ter vaščanom.

Letos smo 23. 9. 2022 priredili dogodek z naslovom Ljubezna na vasi, ki smo ga izvedli pred Juvanovo hišo. Dogodek je bil predvsem prisrčen in uspešen. Predstavili pa smo:

- PODOKNICO

Včasih so mladenčji osvojili dekletke na prav poseben način. Fant se je odpravil pod njeno okno, ji tam zaigral ali zapel, malo požvižgal, se po lestvi povzpел pod njeno okno in upal, da jo je osupnil. Če jo je, mu je dekletka odprlo okno, če ne, pa ga je polilo z vodo.

- ŠRANGO

Šranga je dogodek, ki se je včasih izvedel pred poroko. Bodoči ženin je moral odgovoriti na nekaj vprašanj o svoji nevesti, da so se svati prepričali, da jo pozna dovolj dobro. Če mu je uspelo odgovoriti na vsa vprašanja, je dobil dovoljenje za poroko, seveda pa je mora tudi plačati nevestinemu očetu in ostalim svatom.

Odigrali pa smo tudi dve plesni igri, ki sta bili včasih del vsake »ohceti«, najmlajši pa so delili z nami nekaj zdravičk.

Jernej Robnik

TEDEN OTROKA 2022

Kaj je teden otroka? Teden otroka je program Zveze prijateljev mladine Slovenije že od leta 1954, in to leto ni bilo nič drugače.

Letošnji moto je bil ''Skp se mava dobr''.

Letos smo z ostalimi učenci začeli teden otroka v telovadnici in plesali celo uro z učiteljico Lejo iz Plesnega mojstra.

V sredo 4. oktobra smo na šoli obeležili športni dan, z najmlajšimi pa smo se družili na Prodah.

Bilo je sproščeno in zabavno.

Izak Podlesnik Krebs

ZANIMALO NAS JE ...

ALI STE VEDELI... ... da je barva leta 2022 vijolično modra ?

Inštitut za barve Pantone vsako leto razglasi barvo leta in letos je to Very Peri oziroma vijolično modra. Izbrali so jo predvsem zato, ker je barva v modi, seveda na njihovo izbiro vplivajo tudi druge stvari npr. mnenje ljudi. Pantone pa se ne ukvarja le z naj barvo leta, ampak na primer z najgršo barvo na svetu. Vas zanima, katera je to? Pantone 448C so na inštitutu razglasili za najgršo barvo na svetu. Izbrali so jo s pomočjo ljudi, saj največ ljudi meni, da je to res najgrša barva. Ampak vem, da vam ime pantone 448C nič ne razkrije, zato vam povem njeno drugo ime, ki pove več, in sicer je to olivno zelenorjav odtenek. Ker je ta barva tako neprivlačna, so v Avstraliji vse tobačne izdelke pobarvali v odtenkih te barve. In to je bilo zelo uspešno, saj se je prodaja znižala za kar 11 procentov.

Od najgrše barve pa k najljubšim odtenkom sveta. Na kampaniji World's favorite color so izbrali najlepšo in najlubšo barvo sveta, in to je Marris Green. Globok odtenek zelene s pridihom modre je izbrala tudi Annie Marris, zato so jo po njej tudi poimenovali. Priljubljenost barve je povezana z naravo, saj je barva pomirjajoča in spominja na jezero.

Mogoče se ne zavedamo, ampak barve vplivajo na nas, sploh pa te, ki jih najdemo v naravi. Znan pregovor pravi: »O barvah in okusih se ne razpravlja«, in to je res, saj ima vsak svojo najljubšo barvo, pa tudi odtenek, ki mu najbolj pristoji.

Elizabeta Šumet

KOZMETIKA IN SKRB ZA KOŽO DOMA

V najstniških letih se pri večini najstnikov začnejo pojavljati mozolji oz. problemi s kožo. Mozolji se lahko pojavijo zaradi stresa, nečiste kože, nasploh pa zaradi hormonov. Pri nekaterih so to le majhni in občasni mozolji, pri drugih pa se lahko pojavljajo akne. Kako pa to preprečiti?

Definitivno je eden najboljših nasvetov za čisto in zdravo kožo redno čiščenje. Obraz si moramo umivati vsak dan zjutraj in zvečer. Umijemo si ga lahko le z vodo ali pa uporabimo čistilno sredstvo.

Če pa hočemo še boljšo kožo, si lahko kdaj pa kdaj privoščimo piling. Tukaj lahko najdete nekaj receptov za naravne pilinge, ki si jih lahko pripravite doma.

PILING IZ SLADKORJA

-1 žlička medu

-1 žlička sladkorja

-1 žlička mlačne vode

Sestavine premešajte in si nanesite na obraz ali po telesu. S krožnimi gibi masirajte in kasneje sperite z mlačno vodo. Koža bo po uporabi nahranjena in navlažena.

Sladkor deluje kot naravni vlažilec, kar pomeni, da kožo med pilingom očisti odmrlih celic, hkrati pa jo prijetno navlaži. Kožo prijetno osveži in očisti, saj je naravni vir glikolične kisline, ki je tudi zelo priljubljena sestavina raznih kozmetičnih izdelkov.

Med lahko zamenjate z olivnim oljem. Pripravljen piling je primeren tako za obraz kot celo telo.

PILING IZ ZDROBA

-1 žlička zdroba

-1 žlička mleka

-1 žlička meda

Hranilen piling za obraz je tudi piling iz zdroba, kateremu primešate žličko medu in mleka. Sestavine zmešate in si jih s krožnimi gibi nanese na obraz. Koža bo očiščena odmrlih celic, obenem pa bo pripravljena za boj z zimskimi temperaturami.

OSVEŽUJOČ PILING

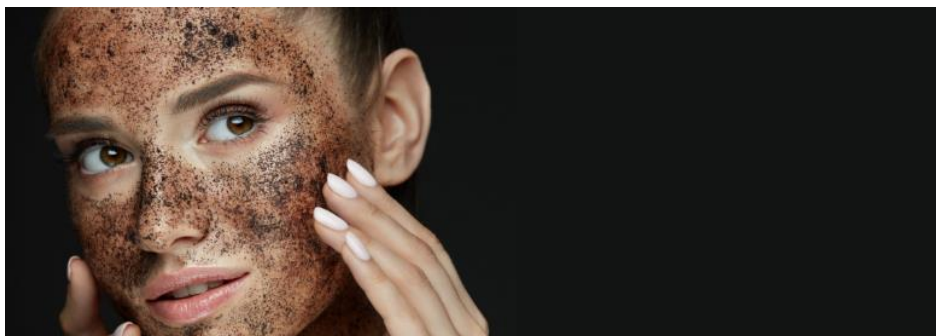
-2 žlici mlete kave

- $\frac{1}{4}$ jogurta v lončku

-1 žlica kokosovega olja/masla

-sok polovice limone

V skledi zmešamo vse sestavine in nanesimo na obraz. Masiramo približno 30 sekund. Na obrazu pustimo do 15 minut. Speremo z vodo in čisto brisačo.

Meta Preprotnik

NAJ KNJIGA

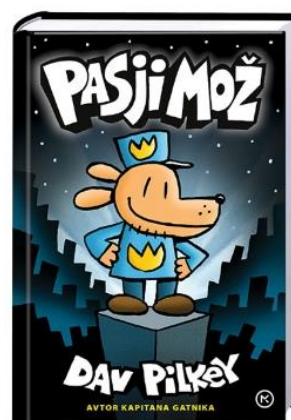
»Knjižnice so bile polne idej, morda najnevarnejših in najmočnejših od vseh orožij.« S tem pregovorom bi se lahko strinjali tudi učenci, predvsem mlajši, ki pridno obiskujejo šolsko knjižnico. Vsi si strastno izposojajo veliko knjig, vendar je le ena, ki najbolj izstopa.

Najbolj priljubljena knjiga po mnenju učencev je Pasji mož, ki jo je napisal Dav Pilkey, prevedel pa Boštjan Gorenc. Je zbirka 10 stripov, ki govorijo o Pasjem možu, ki je najboljši policist na svetu. Sestavljen je iz telesa policista Viteza in psa Gregorja. Najbolj neverjetnim dogodivščinam sledijo še avtorjeva navodila, kako narisati glavne junake v smešno lahkah korakih.

Ta knjiga je bila najbolj priljubljena mlajšim učencem (3. r.- 6.r.). Enakega mnenja je bila tudi ga. knjižničarka Simona Funtek. Predvidevala je, da jo mlajši berejo, saj je lažje berljiva in ima dobro slikovno ponazoritev.

Tudi starejši učenci smo kar aktivni pri branju knjig. Najbolj priljubljene pa so Kot v filmu, Svoboda, 35 kil upanja, Kit na plaži ...

Ne oddaljimo se od knjig, temveč jih berimo redno, saj nam širijo obzorja in bogatijo besedni zaklad.

Sara Preprotnik

TEST OSEBNOSTI

Preberi vprašanja in iskreno odgovori nanje. Nato si s pomočjo preglednice preštej točke in si preberi nekaj o svoji osebnosti.

1. Kaj storiš, če tvoj sošolec potrebuje tvojo pomoč?
  - a) Pomagaš mu, tudi če te ne prosi.
  - b) Pomagaš mu, ko te sam prosi.
  - c) Sploh mu ne pomagaš.
2. Kaj narediš, če te prijatelj prosi, da skupaj naredita neumnost?
  - a) Neumnosti ne narediš, in tudi prijatelja prepričaš, da tega ne naredi.
  - b) Pri neumnosti mu ne pomagaš.
  - c) Neumnost naredita, brez razmišljanja.
3. Naletiš na pretep v šoli, kaj narediš?
  - a) Poveš učitelju ali drugi odrasli osebi.
  - b) To zadržiš zase.
  - c) V pretep se vključiš.
4. V šoli pišete test. Čeprav si vedel, se nisi učil. Kaj storiš?
  - a) Ne glede na to, da se nisi učil, test rešiš sam.
  - b) Delaš se, da si bolan in sploh ne greš v šolo.
  - c) Pri testu goljufaš.
5. Koliko izobrazbe želiš pridobiti?
  - a) Poleg osnovne šole, 4-letno srednjo šolo in še faks.
  - b) Poleg osnovne šole, 3-letno srednjo šolo.
  - c) Osnovno šolo, in pod prisilo staršev 3-letno srednjo šolo.

odgovor	a	b	c
št. točk	5	3	1

Od 12 do 18 točk: Trudiš se postati še boljši, ker veš da lahko. Včasih si zelo ne siguren in plašen. Občasno misliš, da delaš pravo stvar čeprav to ni res. Verjamem da lahko postaneš še boljši, če boš le v to verjel.

Od 0 do 11 točk: Poskušaj postati malo boljši človek. Razmišljaj in ne pusti, da te kaj vrže s tira. Zaupaj ljudem, ki jim lahko zaupaš in vedno bodi pripravljen pomagati ni važno komu. Verjamem, da ti bo uspelo, z malo truda in pomoči je vse mogoče.

Od 19 do 25 točk: Si res dobra oseba in večina ljudi to opazi. Iz sebe žališ narediti marsikaj. Sebi in ljudem želiš dobro in na svetu ne želiš krivice. Ostani tak kot si saj si tak najboljši.

Nina Jericjo

ZABAVAJMO SE ...

ZA BRIHTNE GLAVCE - SODOKU

5	3			7				
6			1	9	5			
	9	8					6	
8				6				3
4			8		3			1
7				2				6
	6					2	8	
			4	1	9			5
				8			7	9

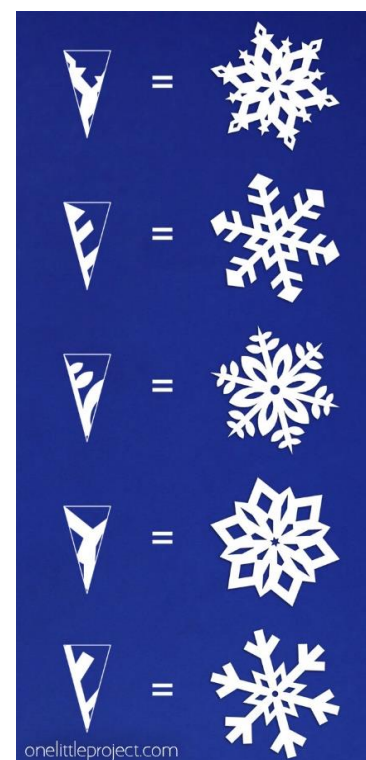
Rešitev:

6	7	1	9	8	2	5	4	3
5	3	9	6	1	4	7	8	2
4	8	2	7	3	5	1	9	6
9	5	8	4	2	6	3	1	7
1	6	7	3	5	8	9	2	4
3	2	4	1	6	7	9	5	8
7	6	5	2	4	3	8	9	1
8	4	3	5	9	1	2	7	6
2	1	9	8	7	6	4	3	5

IZDELAJMO SNEŽINKE

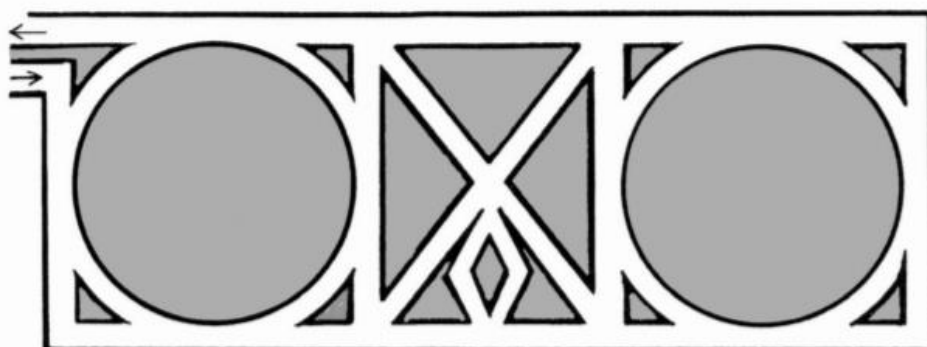
Ti si moja snežinka ... Si kot lučka, ki posije, ko mi je lepo, in si upanje, ki razsvetli noč, ko mi je težko.

1. Najprej izrežemo krog poljubne velikosti in ga 4-krat prepognemo.
2. Nato na trikotnik narišemo eno izmed petih oblik.
3. Vzamemo škarje in beli del obrežemo.
4. Na koncu papir razpremo in končali smo s snežinko!
5. NASVET: Krog naj bo večji za lažjo izdelavo.

onelittleproject.com

Vse stezice moraš prehoditi tako, da greš po vsaki samo enkrat.

Znaš priti od začetka pri zeleni piki do konca pri rdeči piki?

UGANKE

Polna iglic, ježek ni, še pozimi zeleni.

Tam zunaj stoji, skozi okno se smeji, ko sonce posije, se stopi.

Nima nog, pa vendar gre. Lahek je, pa vendar drevje lomi.

Elizabetha Šumet in Ana Kočnar

ZIMSKI HOROSKOP

(21. 3.-20. 4.)

Prihaja tvoj čas in ti si na trnih, vendar veš, da se lahko pobereš. Osredotoči se na male stvari, saj te le-te najbolj osrečujejo. Le pogumno v svet, dobro ti gre.

Ljubezen: ❤️❤️

Prijateljstvo: ❤️❤️❤️❤️

Šola: ❤️❤️❤️❤️

(21. 4.-20. 5.)

Občutek imaš, da si vedno sam. Seveda to ni res, le najti moraš osebo, na katero se lahko zaneseš. Z družino se boste bolje razumeli, izkoristite skupni čas, ki vam je na voljo.

Ljubezen: ❤️❤️❤️❤️❤️

Prijateljstvo: ❤️❤️❤️

Šola: ❤️❤️

(21. 5.-21. 6.)

Zima je tvoj najljubši letni čas. Dobro ti bo delo, če se kak večer malo sprostiš, skuhaš vročo čokolado in vzameš kakšno knjigo v roke. Zabavaj se na snegu s prijatelji.

Ljubezen: ❤️❤️❤️❤️

Prijateljstvo: ❤️❤️❤️

Šola: ❤️❤️❤️❤️

(22. 6.-22. 7.)

Vse bo šlo po tvojem okusu. Si zelo ustvarjalna oseba, kar veliko ljudi opazi. Imaš veliko talentov, le odkriti jih moraš.

Ljubezen: ❤️❤️❤️❤️

Prijateljstvo: ❤️❤️❤️❤️

Šola: ❤️❤️

(23.7.-22.8.)

Si zelo aktivna in energična oseba, zato ti tudi med mrzlimi dnevi ne bo dolgčas. S prijatelji si boš popestril-a zimske dni in se imel-a noro. Za ljubezen pa ti bo zmanjkalo časa.

Ljubezen: ❤️

Prijateljstvo: ❤️❤️❤️❤️❤️

Šola: ❤️❤️❤️

(23.8.-23.9.)

Si zelo radovedna oseba, kar pa ti pristaja. Rad-a si v središču pozornosti, vendar to tvojih prijateljev ne moti, saj so že navajeni. Vsak dan te bo presenetila kakšna nova stvar.

Ljubezen: ❤️❤️

Prijateljstvo: ❤️❤️❤️

Šola: ❤️❤️

(24.9.-23.10.)

Užival boš v počitniškem razpoloženju, na žalost pa marsikdo ne bo. Imaš dar, s katerim lahko marsikoga razveseliš in mu polepšaš dan.

Ljubezen: ❤️❤️❤️

Prijateljstvo: ❤️❤️❤️❤️

Šola: ❤️❤️

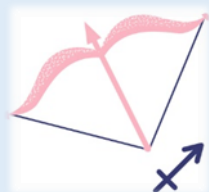
(24.10.-22.11.)

Si oseba, ki bolj težko sprejemaš odločitve, vendar se včasih enostavno moraš odločiti. Naj te ne bo strah sprejemati teh odločitev, le poslušaj svoje srce in mu zaupaj.

Ljubezen: ❤️

Prijateljstvo: ❤️❤️

Šola: ❤️❤️❤️❤️

(23.11.-21.21.)

Si ljubitelj snega in glasbe. Uživaš pa tudi na splošno v vsem, kar te spominja na prosti čas. Poskusiš lahko nov recept za piškote-slastni bodo!

Ljubezen: ❤️❤️❤️❤️

Priateljstvo: ❤️❤️

Šola: ❤️❤️❤️

(22.12.-20.1.)

Tvoja dobra volja bo nalezljiva, zato bo marsikomu ob tebi zelo prijetno. V zimskih dneh te čaka lepo presenečenje, ki ti bo popestrilo vzdušje. Sprosti se in uživaj.

Ljubezen: ❤️❤️❤️❤️❤️

Priateljstvo: ❤️❤️❤️❤️

Šola: ❤️

(21.1.-19.2.)

Če je nekaj všeč tvojemu prijatelju, še ne pomeni, da je všeč tebi. Razmišljaj s svojo glavo. Pazi komu zaupaš, saj se hitro lahko opečeš. V šoli pa ti bo šlo zelo dobro.

Ljubezen: ❤️❤️❤️

Priateljstvo: ❤️❤️

Šola: ❤️❤️❤️❤️❤️

(20.2.-20.3.)

Vsi ti govorijo, kako bodo preživeli počitnice, vendar ti nimaš še nobenih načrtov. Nič zato. Ni vse zlato, kar se sveti. Konec koncev se boš imel-a zelo lepo in mogoče spoznal-a še novega prijatelja.

Ljubezen: ❤️❤️

Priateljstvo: ❤️❤️❤️❤️

Šola: ❤️❤️❤️

Hana Zamernik

BILI SMO USTVARJALNI ...

BESEDIČICA

Besedičica je dogodek, ki je letos v Zgornji Savinjski dolini potekal že devetnajstič. Ta prireditvev spodbuja k srečanju mladih literatov, ki predstavijo svoja avtorska dela.

Tako smo se v četrtek, 1. 12. 2022, Tinkara Čopič, Anamarija Kladnik, Jurij Gliha in jaz odpravili na OŠ Rečica ob Savinji. Prav tako bi se z nami morala odpraviti Anika Čopič, a je na žalost zbolela.

Ko smo prišli na šolo, smo se namestili na sedeže in najprej uživali v poslušanju del ostalih udeleženi, nato pa je prišel tudi naš čas, da se predstavimo. Skupaj smo stopili v ospredje in predstavili izseke naših del. Med prireditvijo smo uživali tudi v glasbenih utrinkih, na stenah pa smo si lahko ogledali nekaj umetniških kreacij.

Ko so se predstavile vse šole, nas je na odru pozdravil še strokovni gost, g. Nejc Robida, ki je skrbno prebral naša dela in nas pohvalil. Z voditeljicama programa je imel kratek intervju in nato najboljšim zgodbam podelil nagrado, vsem ostalim pa priznanja za sodelovanje. Na naši šoli smo imeli kar dva nagrajenca, Tinkaro Čopič in Jurija Gliho. Obema izrekam iskrene čestitke, prav tako pa si pohvalo zaslužijo ostali sodelujoči.

Seveda gre zahvala tudi naši mentorici, gospe Karmen Oset Žibret, da nas je motivirala in vzpodbudila k pisanju zgodb.

Dogodek lahko opišem kot eden tistih, ki nam bo zagotovo ostal v spominu.

Vabljeni k branju literarnih prispevkov.

Ana Kočnar

OSAMLJENI UM

Še en nov dan in še več osamljenosti. Strmim čez okno kavarne kakor vsako jutro. Razmišljam o življenju, kdaj je šlo vse po zlu. Vsi moji ljubljani so se odselili iz našega mesta, jaz pa ždim in se smilim samemu sebi. »Ko bi vsaj imel koga za pogovor,« tiho zašepetam. Začnem prebirati novo knjigo. Namišljeni ljudje v knjigah so popolni, vedno rečejo pravo besedo, naredijo pravo stvar. Rad berem. Branje me odpelje v drug svet, da se lahko zgubim v zgodbi in ne razmišljam o svojih problemih. Ko berem in utapljam svojo žalost, nekdo prisede k moji mizi. »Ena izmed mojih najljubših knjig,« navdušeno pove. »Pa sem že mislil, da nihče ne mara istih stvari kot jaz,« odgovorim. »Ravno sem se odpravil v knjižnico poiskat drugi del, greš z mano?« Malo oklevam, potem pa odgovorim: »Zakaj pa ne!«

Odpraviva se čez vrata kavarne in se znajdeva na ulici. Zelo je hrupno od vsega prometa. Ob tej uri se vsi vračajo z dela. Nekaj časa hodiva in se pogovarjava o najrazličnejših temah. Nikoli si nisem mislil, da si si lahko z nekom tako podoben. »Saj sploh ne poznam tvojega imena,« rečem mimogrede. »Non, ime mi je Non Est,« odvrne. Nenavadno ime si mislim, a ne komentiram. »Jaz pa sem Matej.« Približala sva se robu pločnika in prehodu za pešce. Avto pred nama se je počasi ustavil in naju čakal, da se zmigava. Krenil sem čez cesto in ko sem se obrnil, mi je poskočilo srce. Non se je le za las izmaknil smrti, ko je skočil izpred avta. Kaj se je pravkar zgodilo? Zakaj se voznik ni ustavil? Nisem imel veliko časa razmišljati, priskočil sem mu na pomoč. Usedla sva se na bližnjo klopo. »Si v redu?« vprašam. S povešenim pogledom odgovori: »Je bilo že bolje.« Odločiva se, da po tem dramatičnem dogodku oba odideva domov in se naslednji dan dobiva za ogled filma v kinu. Pred razhodom si izmenjava še številki in odideva vsak svojo pot.

Naslednji dan zjutraj sem bil navdušen. Končno po dolgem času imam spet prijatelja. Medtem ko si glasno prepevam, si izbiram, kateri out-fit naj izberem. Na koncu se odločim za nekaj čisto običajnega. Pred odhodom se še nadišavim, ker nočem odgnati edine osebe, ki je ne živciram, stran. Odprem vrata, se usedem v avto in odpeljem. Zagledam ga pri vhodu. Spregovoriva nekaj besed, potem pa vstopiva. »Kaj hočeš gledati?« vpraša. Nisem velik oboževalec filmov, zato mu prepustim izbiro. Prideva za pult in jaz prosim za vstopnici. Gospa na drugi strani se pozanima, na katerem delu dvorane želiva sedeti in mi izroči eno vstopnico. To je čudno, mar ne vidi, da rabiva dve. »Oprostite, rada bi imela dve vstopnici,«

prijazno povem. »Ni problema,« z nasmeškom odgovori. Kupiva še nekaj pokovke in se udobno namestiva v dvorani. Film je bil odličen. Kakor prejšnji dan se z Nonom dogovoriva za ponovno srečanje v kavarni naslednjega dne in za tem se spet razideva.

Ko prispem domov in se zlekнем na kavč, me zgrabi panika. Kaj če mu po jutrišnjem daljšem pogovoru ne bom več všeč? Kaj če izgubim svojega edinega prijatelja? Moram izvedeti več o njem in poiskati še druge njegove hobije. Odprem računalnik in najprej preverim vsa socialna omrežja. Nič. Zdi se mi malce čudno, a si s tem ne belim glave. "Non Est" vpišem v spletni brskalnik. Odpre se latinska spletna stran. Non est je latinska fraza, ki pomeni, da nekoga ni. Bizaren izbor imena. Zakaj bi starši izbrali takšno ime za svojega otroka. Ker je že pozno, zaspim v pričakovanju na jutrišnji dan.

Že zgodaj navdušeno vstanem in se odpravim do kavarne, kjer sva se spoznala. Ko prispem, me že čaka za mizo. Nekaj časa se pogovarjava, potem pa ga povprašam po njegovem imenu. Zmrzne. Nič ne odgovori. »Oprosti, takoj bom nazaj,« živčno izdavi. Nato vstane s stola in se napoti proti stranišču. Čakam ga in čakam, ampak se ne vrne. Odločim se preveriti, kaj se dogaja. Odpravim se do stranišča in tam ga vidim sloneti nad umivalnikom. Pristopim do njega in ga vprašam: »Kaj se dogaja?« Ne odgovori mi. Ko se zazrem v ogledalo, mi srce zaradi groze začne razbijati, začnem se tresti, moje noge me ne morejo več držati pokonci. Zgrudim se na tla in veke se same spustijo na moje oči.

Zbujam se. Zdi se, kot da sanjam. Razgledam se okrog in opazim okolico. Sem v bolnišnični sobi. Poskusim se spomniti, kaj se je zgodilo. Ko se spomnim, mi na oči pade mrak. Njegov obraz v ogledalu. Ni ga bilo. Nisem ga mogel videti. Takrat se mi posveti. Avtomobil, ki se ni ustavil, manjkajoča vstopnica v kinu, NJEGOVO IME. Vse se poveže. Nikoli nisem imel prijatelja Nona, saj ga sploh ne morem imeti. On sploh ne obstaja. Sam sem si ga izmislil. Moja glava si ga je izmislila. Moja osamljenost.

Dva meseca kasneje spet sedim v isti kavarni. Na istem mestu. In pijem enako kavo. Zaslišim glas, ki me kliče. Non? Od strahu zmrznem. Ne dvignem pogleda. Preveč me je strah, ker vem, kaj moj osamljeni um lahko ustvari.

Tinkara Čopič

SLAVNA LIKARICA

Zbudila sem se na lepo sobotno jutro. Svoj dan sem načrtovala v pižami na kavču. Ko sem že bila na poti do televizije, je kar naenkrat v sobo prišla mami s svojim sumljivim pogledom. Name je vrgla celo goro zmečkanih oblačil. »Anika, nimam časa, zlikaj ta oblačila,« in že je ni bilo več. »Moj filmski dan, posvečen Marvel filmom, bo šel v nič,« sem si mislila. V tistem trenutku pa sem se domislila veličastne, zlobne ter malček razburljive ideje.

Napotila sem se do naših smetnjakov, da bi dobila kos kartona. Nisem ga našla. Pretihotapila sem se do sosedovih smeti in našla škatlo od pice. »Bo že v redu,« sem si mislila. Vzela sem škatlo in nanjo napisala - PRODAJAMO LIKALNIKE PO NAJBOLJŠI CENI. LAHKO JIH TUDI PREIZKUSITE. Škatlo sem postavila pred vhodna vrata, vzela svoj mali mikrofona in vanj začela vpiti svojo lastno reklamo: »Če rabiš likalnik pa imaš le malo denarja, pridi k nam!« Čakala sem in čakala, ko je po sedemindvajsetih minutah in štirinajstih sekundah prišel do mene fant in mi rekel, da si želi ogledati likalnike. Sama pri sebi sem se vprašala, zakaj bi on imel likalnik, vendar rekla nisem ničesar. Povabila sem ga v sobo za likanje, kajti tam je mama imela pospravljene vse likalnike. Na polici jih je bilo vsaj petdeset. Ogledal si jih je. Izbral si je enega izmed njih in takrat sem mu predlagala, da ga lahko tudi preizkusi. Strinjal se je, saj bi bilo nerodno, če bi kupil mačka v žaklju. Zvito sem mu pristavila kup oblačil, ki mi jih je mami zjutraj vrgla na glavo. Zlikal je vsaj tri majice in sedem hlač. Po uspešnem preizkusu si je izbral likalnik in mi porinil v roke petdeset evrov. Potem je odšel.

Podobna zgodba se je dogajala še ves popoldan. Zvonec kar ni nehal zvoniti, saj so mimoidoči videli moj super poseben reklamni oglas. Kup s cunjami se je manjšal in moj prašiček se je polnil, hkrati pa je tudi zaloga maminih likalnikov počasi pošla.

Bilo je že pozno zvečer, ko so vsi odšli in sem stopila v likalnico. Navdušena sem opazila, da sta zmečkani samo še dve majici. Čisto zadovoljna in ponosna sama nase sem odšla do police z likalniki, ko mi zastane dih. Likalnikov ni bilo več. Po razmisleku sem se odločila, da majici vržem v koš za umazano perilo.

Upam, da mami tega ne bo opazila. Vsaj do naslednjega likanja. Sem si pa na tem mestu zastavila težko vprašanje - LE S ČIM BO LIKALA? Anika Čopič

KAJIN BEG

Kot otrok si vsak nekaj želi. Eni si želijo igrače, drugi denar, tretji uspešno in bogato prihodnost. Jaz sem si od malih nog želela boljše starše.

Ime mi je Kaja in imam šestnajst let. Živim v Sloveniji, na meji z Italijo in Avstrijo. Imam še sorojenko, ki ji je ime Zoja in je stara šest let. S sestro, pravzaprav polsestro, se imava zelo radi.

Oče in mama sta se ločila, ko sta izvedela zame. Oče je hotel, da mama naredi splav, ona pa ni želela, zato jo je zapustil. Zdaj se mama vede do mene, kot da sem kriva za njuno ločitev.

Včasih se zamislim in seciram celotno situacijo na delčke sestavljanke. Na trenutke en košček mene res misli, da sem kriva, da jo je oče zapustil. Na drugi strani se oče vede do mene zelo priliznjeno, in to samo zato, ker noče, da ga za karkoli obtožujem. Kljub temu ga, lahko ga krivim za vse. Nanj sem predvsem jezna, ker je zapustil mamo in ne zato, ker sploh ni hotel, da se rodim, čeprav mislim, da se to sliši veliko huje.

Oče je sedem let za tem, ko sem pokukala na svet, spoznal novo partnerko. Ona je kar v redu, ime ji je Maja. Z njo se velikokrat pošalim. Tako je čudno, da ne maram svojih staršev, vsi ostali pa so mi pri srcu.

Na začetku novega leta se nam je v razredu pridružil nov sošolec. Bil je zelo zadržan, no, pravzaprav je še zdaj, a ne do mene. Zelo je čeden. Prvi dan, ko je stopil čez prag, mi je padel v oči. Lahko bi rekli, da sem se zaljubila na prvi pogled, vendar kljub temu držim svoja čustva na kratki vrvici. Prva dva tedna sva se med poukom samo spogledovala, potem pa je prišel čas seminarских nalog, ki smo jih delali v skupinah. Ne bi moglo biti bolje, saj sem bila v skupini s Karin, ki je moja najboljša prijateljica, in s tem fantom, ki mu je ime Miha.

Za nalogo smo morali opisati in ponazoriti, kako deluje brezžična elektrika. To nalogo smo dobili pri fiziki. Moram priznati, da ne maram elektronike. Raje bi poljubila krastačo, kot da bi se morala kdaj ukvarjati s tem. Kljub temu pa si nisem smela dopustiti slabe ocene. Za pripravo seminarske naloge smo se prvič srečali preko zooma.

Moji strahovi so bili kot prepad brez dna. Bila sem zelo živčna. Vse pa je samo še poslabšalo Karinino drezanje v najino simpatijo. Dogodki so tako sramotni, da vam jih raje ne bom pripovedovala. Še zdaj, ko se z mislimi vračam k temu dogajanju, se bi najraje pogreznila v tla.

Po eni uri Karininega nakladanja, kaj vse bi morali narediti za popolno predstavitev, naju je zapustila z besedami: »Brez veze! Z vama si ne morem pomagati.« Pred očmi mi je nastala meglica. »Kajjjjj? Ne mi narediti tega!« sem si v mislih zakričala tako močno, da sam upala, da tega nisem spregovorila. Nisem pa naju mogla pustiti v grenki in srhljivi tišini, zato sem vprašala: »Ali že imaš kaj izkušenj z brezžično elektriko?« Tako bedastega vprašanja še nisem spregovorila do tistega trenutka, a je deloval. Odgovoril mi je z besedami: »Ja, ali želiš, da ti pokažem moj mini Tesla »coil«?« Glas, ki je prihajal iz njegovih ust, je bil žameten, mehak in globok. Ob njegovih čisto preprostih besedah sem se stopila kot čarovnica, ki jo poliješ z vodo. Moj odgovor je bil: »Z veseljem.« Delovanje njegovega izuma mi je opisal zelo natančno, a vse kar sem si zapomnila, je bil njegov glas in pogled, ki mi ga je namenil med razlago.

Projekt smo morali narediti do konca februarja in od takrat je najina vez postajala samo še močnejša in močnejša. Zdaj se neprestano pogovarjava, tudi preko instagrama, snapchata, imam celo njegovo telefonsko številko.

Na žalost bo kmalu konec pouka, kar bo močno omejevalo moje stike s prijatelji, predvsem z Mihom. Košček mene pa komaj čaka na poletje in počitnice. Zelo imam prepletena občutja. Ljubezen me meša, težave doma pa se samo še stopnjujejo. Hvala bogu, da je jutri petek, ker potrebujem počitek. Zadnje čase zelo razmišljam, kaj vse mi gre narobe v življenju. To mi jemlje moči.

Takoj po pouku sem skočila pod tuš, da sem zbistrila misli. Takoj za tem sem si šla pripraviti paniranega piščanca. Medtem ko sem kuhala in jedla, sem se tudi učila francoščino preko spleta, saj bi naslednje leto rada odšla v Francijo.

Mama je prišla domov ob štirih. Jaz sem takrat gledala novo serijo, ki sem jo odkrila prejšnji mesec. Bila je zelo slabe volje, pa sploh ne vem zakaj. Odšla je v kuhinjo in se začela dreti. Prišla je v dnevno sobo ter kričala name, zakaj nisem pomila posode za sabo. Bila sem malo presenečena in prestrašena, zato sem jo vprašala, zakaj je zadnje čase tako razdražena. Z jezo mi je odgovorila, da ji gre v

življenju vse narobe, od kar sem se rodila. Ob teh besedah so se mi stisnila pljuča, za trenutek nisem mogla dihati, oči pa je zajel cunami solz.

Vstala sem iz kavča, šla mimo nje, jo zrinila z ramo in zbežala gor po stopnicah. Vrata sem zaloputnila tako močno, da se je slišal odmev po celotni hiši. Vedela sem, da gre mama po stopnicah navzgor, zato sem zaklenila vrata. Trkala je po vratih ter se opravičevala, medtem ko sem jaz močila blazino s solzami.

Zjutraj nisem šla v šolo. Razredničarki sem napisala opravičilo, v katerem sem navedla, da sem bolna. Zlagala sem se, a mi to v tistem trenutku sploh ni bilo pomembno. Mama ni vedela, da »špricam« šolo. Ko je odšla v službo, sem začela pakirati kovček. Odločila sem se, da bom zbežala. Spakirala sem v minuti in odšla. Vseeno mi je bilo, kaj se bo zgodilo, samo stran od doma sem hotela. Prva misel je bila babi Ančka, edino ona me razume, pa še precej blizu je doma in vem, da me bo ščitila.

K njej sem prispela res hitro, ker poznam nekaj bližnjic. V tistem trenutku, ko sem stopila čez prag, sem spremenila mišljenje. Pomislila sem: »Zakaj bi šla k babici? Samo še huje bo, poleg tega pa jo bom obremenjevala«. Vedela sem, da moram nekam zbežati. Samo kam?

Zgrabila me je panika. Hitro sem odšla izpred hiše, da me ne bi babi opazila skozi okno. Moja glava je bila na čisto napačnem mestu. Začela sem se vračati domov, vendar sem se na pol poti ustavila na travniku. Hotela sem se sprostiti in ne vem kako, ampak mi je uspelo. Gledala sem v oblake in si mislila polovico usode si lahko ustvariš sam, polovica je že tako in tako zapovedana. Ne splača se sekirati v življenju, preprosto si ga moraš narediti takšnega, da boš v njem užival, tudi če te v njem kaj zelo prizadene. Konec koncev pa se ne smeš bati bolečine, saj te takrat še toliko bolj potre.

Nekaj minut sem še gledala v oblake, ko sem naenkrat zaspala na polju z mislijo: »Ironija je, da vsak hoče iti v nebesa, a nihče noče umreti.«

Jurij Gliha

VRTNICA V PLAMENIH

Pravijo, da so vse ljubezenske zgodbe enake. Dekle spozna fanta na nek osladen ali pa čisto preprost način, nato se začneta družiti in se sčasoma zaljubita, vmes pa je seveda še na stotine sporov, težav ... Po branju takšnih zgodb si predstavljamo, da bo tudi naše življenje tako, ampak v 21. stoletju to skoraj ni mogoče. Vsi fantje so enaki. Trenirajo nogomet, najbolj pomembna stvar pri dekletu jim predstavlja telo, z njimi le redko spregovorijo. Ja, razen preko telefona, kjer se tam pa tam zgodi kakšna romanca na daljavo. Dekleta pa niso nič boljša. Vse nosijo kavbojke in majice, ki jim sežejo le do popka, da dobijo fantovo pozornost, ravna se po lepotnih standardih, ki jih zasledijo na spletu, kar jih velikokrat spravi v slabo voljo, saj niso enake kot ženske na socialnih omrežjih. Najbolj žalostno pa je to, da je zaradi drugačnosti nekdo čudak, posvojenc, idiot ... Velika večina takšnih se potem počuti osamljeno in nezaželeno. Arabella je že po imenu malo drugačna od ostalih. Ni ji ime Arabella, ampak Anabel. Kljub temu se vsakemu predstavi kot Arabella, ker je tako ime njeni najljubši boginji, in sicer boginji cvetja. Kot vsak povprečen najstnik ima tudi ona težave, vendar njene so malo drugačne. Že kot majhna deklica je bila drugačna od ostalih. Bila je zelo redkobesedna. Nekateri so pravili, da je to posledica odnosa z njenim očetom, ki je imel težave z alkoholom in je njo in njeno mamo večkrat pretepel. Arabella je imela svojo mamo najraje na svetu. Bili sta najboljši prijateljici. Ko se je oče jezil zaradi ocen v šoli, ji je mama medtem skrivala ocenjevalne liste, da jih oče ni videl. Dovolila in pomagala ji je razvijati tudi njen talent. Zelo rada je slikala najrazličnejše cvetje in okolico. Vsak večer ji je brala knjige in pripovedovala zgodbe o svojem otroštvu. Navzven so izgledali kot najbolj normalna in prijazna družinica, vendar ni bilo tako.

S tem ko je Arabella odraščala, je očetovo pijančevanje postajalo vse slabše in slabše. Nekega večera pa se je zgodila dekličina največja nočna mora. Oče je prišel domov pijan, Arabellina mama pa je po nesreči pustila njeno oceno na mizi in oče je znorel. Hotel se je znesti nad deklico, vendar ga je mama spravila stran, medtem pa se je mala Arabella skrivala pod posteljo, dokler ni vse utihnilo. Šla je v dnevno sobo, kjer ni bilo nikogar. Odpravila se je še v spalnico. Tam je na postelji sedel oče, objokan in prekrit z nečim rdečim. Čez nekaj časa so prišli čudni gospodje v modrem in odpeljali očeta. To je bil večer, ko je devetletna Arabella zgubila svojo mamo in najboljšo prijateljico ter postala sirota.

Od takrat naprej ni skoraj nič več govorila. Do štirinajstega leta je živela pri sosedih, s katero sta si bili s pokojno mamo zelo blizu. Mislili bi, da se je kasneje preselila v dijaški dom ali skupnost ali pa da si je našla celo stanovanje, ampak ni bilo tako. Živela je nad knjižnico, ki ji jo je podarila sosedka, pri kateri je prej živela. Arabella je imela poleg težav s komunikacijo tudi strah pred ljudmi in se ni hotela zblížati z nikomer, ker se je bala, da jo bodo zapustili in da bo spet čutila isto bolečino ter praznino kot takrat, ko je izgubila mamo. Nikoli ni sicer gledala na izgubo mame kot na to, da jo je ona zapustila. Verjela je v to, da ji je bila mama odvzeta s strani očeta. Kljub vsem grozotam, ki jih je storil njen oče, je imela njegovo sliko in sliko mame ob postelji. To kaže tudi na to, kako dobro srce je imela. Zelo rada je nabirala rože, slikala in brala, saj jo je to spominjalo na mamo. Hodila je tudi v šolo, kar ji ni predstavljalo problema. Večino časa je poslušala glasbo, na tiste osamljene večere pa je najraje pisala, ker ko je bila njena zgodba dobra, je prišla njena mama. Prisedla je k njej, ji podala objem in ji pomagala pri problemih ter svetovala, kaj naj napiše. Ko je bila še otrok, sta z mamo vzgojili grm vrtnic. Občudovali sta ga, zato sta eno vrtnico utrgali in jo dali sušiti. Ta vrtnica je bila edina stvar, ki jo je vzela iz svoje prejšnje hiše.

Arabella je delala v knjižnici pod svojim stanovanjem, vsak dan po pouku do večera. Nekega sobotnega večera, ko je Arabella pisala svojo romanco, ji je mama prišepnila, da naj opazuje ljudi v svoji šoli, ker ji je poslala presenečenje, da bo lažje pisala. Naslednji dan je izpolnila mamin nasvet in opazila ni nič novega, vse je bilo kot po navadi. Mislila si je, da se je mama zmotila. Ni bila ravno žalostna pa ravno vseeno ji tudi ni bilo, ker se ji je zdelo, da rabi v svojem življenju spremembo. Počasi je obupala in se ni več ozirala na okolico, vsaj do sedme šolske ure. Imeli so likovno vzgojo. Med uro ni smela imeti slušalk, zato je slikala, hkrati pa je bila zasanjana in v svojem svetu. Čez nekaj časa ji je zmanjkalo barve, zato je šla v zadnji del učilnice, kjer so bili shranjeni pripomočki. Zasanjana kot vedno je šla in iskala barvo, ko se je vanjo zaletel fant, ki se ji je zdel znan. Deloval ji je zelo domače. Po nesreči se je zaletel vanjo in ji majico popacal z barvo. Iskreno se ji je opravičil in jo pospremil do šolske fontane, kjer ji je pomagal sprati madež. Zdel se je drugačen kot ostali, bolj vljuden in pa spoštljiv. Medtem ko ji je pomagal pri madežu, je opazil, da ima na majici narisano vrtnico v plamenih. Rekel ji je, da ima lepo majico in jo vprašal, če jo je dobila v knjižnici in takrat se je spomnila. To je bil fant, ki je prišel prejšnjo soboto zvečer, ko je bila knjižnica že zaprta, ampak mu je izjemoma odprla. Povedala mu je, da dela tam, fant pa je

vprašal, kako dolgo je knjižnica odprta. Povedala mu je in odšla sta nazaj k uri likovne. Tisti večer Arabelli nekaj ni dalo miru. Ves čas ji je šel po glavi tisti fant in nekako je upala, da bo prišel. Ura je odbila sedem in ravno ko je hotela zakleniti knjižnico, je nekdo potrkal na vrata. Bil je tisti fant, ki ji je pomagal pri čiščenju madeža. Spustila ga je notri in kmalu sta preko pogovora ugotovila, da imata veliko skupnih interesov, najbolj pa jima je bilo skupno branje. Skupaj sta razpravljala o knjigah in drug o drugem. Zagovorila sta se in ura je odbila že polnoč. Fant ji je povedal, da se bo počasi odpravil, na koncu pa je rekel, da se vidita jutri v šoli. Tisti večer je izvedela, da mu je ime Kai in da je star 17 let, kar je le eno leto več kot ona. Ko se je Arabella lotila pisanja romana, je imela kar naenkrat na milijone in milijone idej. Naslednji dan v šoli je opazovala, če ga bo kje videla, vendar ga ni bilo nikjer na spregled. Njeno zadnje upanje je bila likovna in res, videla ga je, vendar ji ni namenil pozornosti. Tako je vsaj mislila. Tisti dan so imeli dve uri likovne in med odmorom jo je končno opazil, jo pogledal, pomahal, pogledal stran in se nasmehnil. Arabello je preplavila rdečica in komaj je lahko nadaljevala s slikanjem. Po koncu ure je šla do svoje omarice, na njej pa je bil listek, na katerem je pisalo, če se zvečer po sedmi uri dobita v knjižnici. Na drugo stran listka je pustila sporočilo, da sta dogovorjena. In res, zvečer ob sedmih je prišel in dan po tem spet in vnovič in vnovič. Dobila sta se vsak večer ob isti uri, na istem mestu, vendar tem za pogovor jima ni nikoli zmanjkalo. Kasneje sta se začela družiti še v šoli in po nekaj mesecih sta postala praktično neločljiva. Bila sta si tako blizu, da mu je Arabella celo pokazala svoje stanovanje, slike, ki jih je naslikala, povedala pa mu je tudi za svojo mamo in kako jo srečuje, ko piše svoje zgodbe. Preden mu je izdala to skrivnost, jo je bilo zelo strah, da bi se norčeval, da ima privide ali pa celo mislil, da je čudakinja, ampak zgodilo se je ravno nasprotno. Ko mu je povedala za svojo mamo, je imela solzne oči, on pa jo je objel in potolažil. Kasneje tisti večer mu je celo pokazala svoj roman in takrat se je prepoznal v vrsticah njene zgodbe, saj je kasneje prosil, če lahko ostane pri njej, ker je že zelo pozno. Tisto noč si je Arabella priznala, da goji čustva do Kaia in da jih ima glede na njegovo obnašanje mogoče tudi on. Nadaljevala sta z druženjem in približevali so se prazniki. Kot vedno sta se dobila v knjižnici, le da tokrat ni prespal pri njej, kar ji je zelo ugajalo, ker je morala do konca napisati roman. Prišla je njena mama in ji rekla, da naj na božično noč naredi prvi korak. Zaupala je svoji mami, čeprav je bila zelo živčna in negotova, če je to dobra ideja. Kljub temu je svoj roman napisala do konca in ga zložila v knjigo, ki bi mu jo podarila.

Končno je prišel tisti dan in Arabella se je odpravila do njegovega apartmaja. Na poti je hotela iti še v kavarno po njegove najljubše rogljičke, kjer pa je doživela šok. Tam je zagledala Kaia in neko drugo dekle tik pred tem, da se poljubita. Ni mogla verjeti svojim očem. V solzah je oddrvela domov, vzela mamino vrtnico in roman ter šla v knjižnico, da bi vse skupaj uničila. Vzela je vžigalico, prižgala plamen in jo skupaj z romanom vrgla na prag knjižnice. Isto je hotela storiti še z vrtnico, ker je verjela, da jo je mama izdala. V tistem trenutku je prišel Kai. Preden se je sploh namenil odpreti usta, je Arabella zaloputnila vrata in jih zaklenila. Tako je pred knjižnico roman gorel v plamenih, o Kaiu pa ne duha in ne sluha. Tisto noč je Arabella jokala predvsem zaradi Kaia, malo pa tudi zaradi mame in njene vrtnice.

Po božiču so se počitnice raztegnila za teden dni, potem pa se je morala vrniti nazaj v šolo. Kaia je ignorirala in se delala, da ne obstaja. Nekega dne pa je tako pritiskal nanjo, da mu je povedala vse o tisti božični noči. Po tem nista več govorila vse do maja. Bila je prepričana, da je že pozabil nanjo, pa vendar ni bilo tako. Na prvo majsko noč je dobila pismo, v katerem je bilo opravičilo, njen portret in pesem, ki jo je Kai zložil le zanjo. Medtem ko si je ogledovala risbo in pesem, je nekdo potrkal na vrata. Bil je Kai. Razložil ji je situacijo s poljubom in ji povedal, da ima tudi on močna čustva do nje. Arabella se je odločila, da mu oprostí. Skočila mu je v objem in ga poljubila. Ko je že mislila, da ne more biti boljše, ji je izza hrbta dal mamino vrtnico. Mislila je, da je zgorela, vendar jo je tik preden bi padla v ogenj, Kai ujel. Po dolgem pogovoru, ki se je zavlekel pozno v noč, sta se odločila, da se naslednji dan odpravita do plaže. Skupaj sta z vžigalico prižgala vrtnico in jo položila v morje v spomin na Arabellino mamo. Kjer sta Arabella in njena mama včasih opazovali zahode in nabirali cvetje, je postal tudi njun prostor.

Anamarija Kladnik

NAJINA VEZ

Dovolj mi je tega, tega, kako se ves čas spominjam nanjo, na njeno obnašanje, izgled, na to, da je v vseh pogledih boljša od mene. Saj sploh ne vem, če jo to, kar je med nama, še tako imenovano »prijateljstvo«

Vsa razburjena sem se podala še na enega svojih dolgih sprehodov ob reki. Mama je imela preveč dela z mojim bratom in sestro, da bi sploh opazila, da me ni, oče pa je tako ali tako »imel veliko dela« s svojim nedeljskim počitkom. Bila je sicer lepa, avgustovska nedelja in pihal je prijeten, topel vetrič. Namestila sem se pod veliko vrbo, ki je tičala čisto blizu obrežja in strmela v vodo. »Pa kaj je narobe z mano?!« sem si mislila, kljub temu da Veronika ni naredila nič narobe, me je njena prisotnost vseeno vznemirila.

Z Veroniko sva v naši vasici pod Ojstrico živeli od malega. Pravzaprav sva se poznali še preden sva zakorakali v šolo, a se od tega bežno spominjam samo treh dogodkov.

Ko smo bili še majhni, smo se večkrat zbirali na starem igrišču pod cerkvijo in tam opazovali živali, se smejali in se prepirali med seboj. Tam sva bili tudi jaz in Veronika. Že takrat je imela name močan vpliv. Skupaj sva se igrali v peskovniku, a hkrati vsaka zase. Izdelovali sva gradove in Veronika je zelo zamišljeno izdelovala in gradila to in ono malenkost, jaz pa sem jo opazovala in nato poskušala na podoben način oblikovati svoj grad. Nekajkrat me je s pogledom samo ošinila, potem pa se je resno zastrmela vame. Sprva sem se delala, da tega sploh nisem opazila, ko pa je postalo preočito, sem dvignila pogled in se enako resno zastrmela vanjo. Tako sva nekaj časa samo brezbržno bulili druga v drugo. Končno sem prekinila smrtno tišino: »Hočeš videti moj grad?« Pogledala me je s tistim svojim značilnim pogledom, ko je močno priprla oči, da sta bili vidni samo reži in se mi približala. Tako sem se samodejno umaknila in pristala ob njenem gradu. Bliskovito me je pogledala v oči in brezizrazno vzela lopato ter jo porinila v moj lepo oblikovan kupček peska. Sprva me je prijela tesnoba, oči so se mi skoraj napolnile s solzami. Vdihnila sem in z isto brezbržnostjo brcnila v njen grad. Videla sem, da jo je moje dejanje povsem presenetilo in široko je odprla oči. «Uničila si moj grad,» je rekla. »Tako kot ti mojega,« sem ji mirno odvrnila. »Popravi mi ga!« »Samo, če ti mojega.« In res. Pograbila je pesek in začela graditi. Enako sem storila tudi jaz. Ko sva končali, se je Veronika mrzlično obrnila in odšla brez pozdrava domov. Jaz sem omotična od dogodka še nekaj časa sedela v pesku in naposled, ker se je mračilo,

sem se hitro zbrala in odhitela domov, da ne bi bila kaznovana. Tega se še najbolj spomnim, ostali dogodki so le zametki vsakdanjega življenja.

Bolj živi dogodki so tisti iz šole. Skupaj sva bili v razredu pri učiteljici Novak in nedvomno sva bili pridni učenki. Skrbno sem si prizadevala, da sem v šoli dajala vse od sebe in se za šolo tudi primerno uredila, medtem ko je bila Veronika kljub svojemu uspehu povsem drugačna. Čudi me, kako ji je sploh uspelo, saj v šoli ni kazala velikega spoštovanja, tudi za izgled se ni menila, a je kljub vsemu na testih blestela. Pri vsem je bila vedno prva, jaz pa sem zanjo vedno zaostajala za eno mesto. Ta črnolasa, suhljata deklica ni kazala nobenega naprezanja pri razumevanju snovi, brala je tudi knjige za starejše, učitelji pa so znali prezreti njeno, večkrat tudi grdo obnašanje in v njej videli samo njeno znanje. Ker sem bila jaz vedno druga, so tudi od mene na nek način pričakovali takšne dosežke. Močno sem se trudila, da sem se vsaj približala njenim zmožnostim pisanja, računanja in branja pa mi je vseeno ni uspelo dohiteti. Ta njena moč me je hkrati odbijala in močno privlačila.

Naj bi se učila zase, ampak je res, da sem se v veliki meri učila zaradi nje, da bi ji, in tudi sebi, dokazala, da sem lahko več kot le njena senca. Kljub vsemu je oddajala neko energijo, ki je pri nikomer drugem nisem zaznala. Ni se bahala s svojimi uspehi, obnašala se je skoraj, kot da ji je vseeno; o vsem, kar je naredila, je odločala sama in nobeden od učiteljev je ni mogel v nič prisiliti.

Tudi o tem, da bova prijateljici, se je odločila ona. Bilo je neko popoldne, ko smo se otroci iz šole vračali domov. Veronika je nekaj korakov pred mano samozavestno korakala po cesti, jaz in še nekaj deklet pa smo za njo doživeto kramljale. No, kramljale so pravzaprav one, jaz sem namreč ves čas pozorno spremljala Veroniko.

Prišle smo do gozda, ko so nam pot prekrižali štirje fantje, vsi leto starejši. V nas so začeli metati kamenje, storže in vse, kar so lahko pobrali. Obmetavali so nas po eni strani zaradi golega veselja, po drugi strani pa so posebej merili v Veroniko, ker so ji zavidali njeno znanje in priljubljenost pri učiteljih. Na čelu malih vandalov je bil Peter, plavolas, visok deček, ki je bil sicer tudi pameten in je izredno dobro streljal. Ostale punce so se razbežale, le jaz sem zaradi nekega občutka, neke napetosti, ostala. No, jaz in Veronika. Majhna, temnooka deklica je fantom hitro začela vračati milo za drago in tudi jaz sem se ji pridružila. Izkazalo se je, da tudi ona dobro strelja in tako je Petra s kamnom zadela v komolec tako močno, da je zakričal. Obema je bilo to v zadovoljstvo, a to je trajalo le nekaj trenutkov, saj se

je mali blondinec še huje znesel nad njo in ji kamen vrgel v čelo s takšno silo, da je padla na tla. Fantje so se tega ustrašili in zbežali, jaz pa sem Veroniki pomagala do vodnjaka in ji očistila rano.

In tako se je pravzaprav začelo najino prijateljstvo. Bili sva praktično sosedi in od tistega dne me je vedno počakala, da sva skupaj pešačili do šole in nato domov. Jaz sem bila ob tem silno zadovoljna, saj Veronika prej ni še nikomur izkazala prijateljskih občutkov. Ko sva govorili oz. je govorila ona, sem jaz raje poslušala in resnično me je bilo strah, da bi rekla kaj narobe in izgubila to nenavadno deklico.

Veronika je sicer blestela pri vseh predmetih. edini predmet, pri katerem ni izražala neke potrebe po tem, da bi ga zapečatila s svojo odličnostjo, je bil pouk športne vzgoje. Tukaj sem bila v ospredju bolj jaz in ostalih par deklet, kot recimo Nika, Mija in Lena. Še posebej je to ugajalo Miji. Sama je bila ena od pridnih učenk in Veroniki je močno zavidala mesto najboljše. Potrudila se je, da je svoj uspeh glasno oznanila vsem prisotnim in če bi lahko, bi ponižala tudi Veroniko, ampak ta je kljub svoji potuhnjenosti vsak gib izvedla natančno in premišljeno. Tako se tudi sedaj ni mogla javno znesti nanjo. Tudi meni je pravzaprav ugajala ta Veronikina potuhnjenost, da sem lahko tudi jaz izkazovala, da sem lahko boljša od nje. No, tako sem vsaj mislila.

Bil je drugi teden v septembru. Takrat smo se dekleta pripravljala na turnir v odbojki in na enem od treningov smo igrale proti fantom 9. razreda. V ekipi smo bile Lena, Mija, Zoja in jaz. Ker smo potrebovale tudi rezervo, sta to mesto pokrili Nika in Veronika. Nismo vedele, kateri od fantov bodo naši nasprotniki in o tem smo radovedno kramljale v garderobi pred treningom. Zoja, ki je bila Žanova sestra, je vedela da bomo tekmovali proti njenemu bratu. To se nam ni zdel velik problem, saj sta bila oba, brat in sestra, nizke postave, a je bil Žan za razliko od Zoje bolj štorast in nepozoren. To je bilo vse, kar smo vedele, preden smo stopile na igrišče. Tam smo nato zagledale skupino fantov, ki so se smejali in si že v naprej pripisovali zmago. Med njimi sem opazila tudi Petra, fanta, ki je pred nekaj leti metal kamne vame in v Veroniko. Ozrla sem se, da bi videla, kaj si o tem misli ona in opazila, da ga je že premerila od glave do pet. Tudi on jo je opazil. Svojemu temnolasemu prijatelju, ki mu je bilo ime Štefan, je nekaj zašepetal na uho in skupaj sta se smejala. Štefan je bil visok, urejen fant in moram reči, da mi je bil zelo všeč že takrat. Bil je veliko nasprotje Petru, ki je rad nagajal in zbadal.

Štefan je bil vedno vljuden in spoštljiv, tudi sedaj se mu je videlo, da se smeji zgolj, da bi ugajal Petru.

In začel se je naš »prijateljski« spopad. Veronika je na klopi kar žarela od želje, da bi lahko premagala Petra. Ta želja se ji je zelo hitro izpolnila. Skoraj čisto na začetku igre se je Mija spotaknila in si zvila gleženj. Vse smo se močno ustrašile zanjo, le Veronika je hitro izkoristila priložnost, da jo je nadomestila. Ko smo vnovič zaigrale, je Veronika igrala kot uročena. Pokazala je česa vsega je zmožna in naenkrat sem bila spet »manjša« od nje. A v tistem trenutku me to ni motilo. Igrala sem kar se da usklajeno in uspelo nam je zmagati.

Zmage smo se vse veselile, no, vse razen Mije, ki je celo igro odsedela na klopi. Takrat me je Veronika tudi objela in od takrat sva bili dokončno nerazdružljivi. Jaz sem živela v njeni senci in se tega nekako navadila. Ni me več motilo, da so jo hvalili vsi po vrsti. Postalo mi je vseeno tudi za šport. Važno je bilo le, da sem bila vedno tik za njo, saj mi je to takrat pomenilo največ.

Skupaj sva rasli, se razvijali, se učili vse do srednje šole. Tu pa je nastal problem. Veroniko je močno vleklo v čisto drugo šolo kot mene. Jaz sem želela nadaljevati na gimnaziji, ona pa se je odločila, da bo obiskovala srednjo zdravstveno šolo in tu ni bilo debate. Želela sem ji slediti, tudi ona me je v to prepričevala. »Pojdi z mano,« to je bil obvezen stavek vsakič, ko sva govorili o šoli. Jaz pa sem dobro vedela, da se mi to upira in kljub močni želji ji slediti, sem se odločila za svojo pot. Veronika je bila razočarana. To sem začutila, čeprav tega ni želela pokazati. Postajala je vse bolj odmaknjena in se začela družiti z drugimi dekleti samo zato, da bi me naredila ljubosumno. Na to se nisem ozirala, dobro sem jo poznala in vedela, da je to samo ena njenih muh; nisem pa pričakovala naslednjega.

Veronika je bila ena redkih, če ne edina, ki je vedela, kako všeč mi je Štefan. Samo njej sem zaupala, kako me je včasih pozdravil, ko sem ga srečala v soseski in hodila k njej čisto vzhičena, če sva kdaj spregovorila. Vedno me je poslušala in se z mano veselila, a zdaj sem ji o tem nehala dolgoveziti. Neke nedelje med poletnimi počitnicami sem jo srečala. Pihal je topel poleten vetrič, ko sem se ob reki sprehajala med vrbami. Toda Veronika ni bila sama, nekoga je držala pod roko. Sledila sem tujčevi roki do obraza in se zavedala, da je to Štefan. Nemogoče. Zgrabila me je takšna tesnoba kot še nikoli. Štefan me je prijazno pozdravil in Veroniko predstavil kot svojo punco. Čutila sem, kako se mi pred očmi podira svet. Kar se da hitro sem se poslovila in odšla domov. Hodila sem hitro in se zaprla v

sobo. Minila je kakšna ura, ko sem si rekla: »Dovolj mi je tega, tega, kako se ves čas spominjam nanjo, na njeno obnašanje, izgled, na to, da je v vseh pogledih boljša od mene. Saj sploh ne vem če je to, kar je med nama, še tako imenovano »prijateljstvo«.

Vsa razburjena sem se podala še na enega od svojih dolgih sprehodov ob reki.

Ana Kočnar

Devetošolci so pravi poeti, napisali so prav posebne pesmi.

TO ZASPANO JUTRO – Jernej Robnik

Najlepši glas imaš zjutraj,
ko te z rimami prebudim
in še s tvojimi sanjami jadram,
podoben jezik vetru govoriš.

Mrmraš, mi javkaš, počasi odpiraš veke,
te težke in zaspane oči,
naj jih razprem s čarovnijo,
da te realnosti val še ne ulovi.

Pust alarme, naj kar zvonijo,
saj ne znajo ti zbuditi srca.

Zato raje predramim te s poezijo,
da se svet sanj nikar ne konča.

BREZMEJNA LJUBEZEN - Meta Preprotnik

Ljubezzen ne pozna meja,
kot brezmejno je nebo,
kot ptica, ki okrog divja,
tako ji je lepo.

Pa vendar ni vse tako, kot se zdi,
saj včasih lahko tudi boli,
ampak ena stvar le vedno velja,
za ljubezzen potrebna sta dva.

Ampak kaj sta to, dva človeka, dva psa,
ni važno, dokler sta prijatelja.
Dokler ljubezzen si izkazujeta,
naj to za njiju velja.

Rad te imeti, le kaj to pomeni?
Beseda al' pojem, to je skrivnost,
da pa nekemu pokažeš, kaj zares ti pomeni,
izkazuj mu ljubezzen, veselje, radost.
Zato zdaj vsi skupaj, imejmo se radi,
skupaj prebrodim zemljino os,
združimo se in stari in mladi,
vsem oviram mi bomo kos.

PRIJATELJSTVO – Špela Pečovnik

Prijateljstvo je pojem,
ki sega skozi svet,
nima kril,
a vseeno zna letet.

Kaj prijateljstva je pomen,
ne ve nihče, kar tako začutiš ga,
ko zagleda prijatelja.

Prijatelj je več vrst,
eni prijazni so,
drugi skrivnostni so,
tretji pa se radi pozabavajo.

Seveda tudi prijatelji se skregajo,
nekaj časa traja, da pozabijo,
potem pa si v roke sežejo
in se pobotajo.

Ko pa pride eden tistih dni,
ko vse narobe se ti zdi,
takrat prijatelj prihiti
in ti roko pomoli,
tedaj prijatelju hvaležen si,
saj ti svet nazaj na noge postavi.

Mora pa se zavedati,
da ga imaš najraje na tem svetu in bi zanj naredil vse na tem planetu.

... IN AKTIVNI

ŠPORTNA UDEJSTVOVANJA IN DOSEŽKI

Sploh še ni dolgo, odkar se je šolsko leto začelo, a kljub temu so naši športniki dosegli že precej izjemnih rezultatov.

Prvo tekmovanje, ki se je odvijalo že lansko leto, je bil kros, pri katerem se je kar nekaj učencev uvrstilo na regijsko tekmovanje. Tam je nekaterim šlo tudi zelo dobro, predvsem v 9. in 8. razredu, kjer sta Meta Preprotnik in Zoja Prepadnik osvojili 1. mesto.

Tekmovanje je potekalo na Rečici, 10. 10. 2022.

Pri naslednjem tekmovanju v tem šolskem letu so se pomerile starejše deklice, in sicer v nogometu. Neverjetno, a naše punce so dosegle 1. mesto, lestvica ekip pa je zgledala takole:

1. OŠ Blaža Arničča Luče
2. OŠ Ljubno ob Savinji
3. OŠ Mozirje
4. OŠ Nazarje
5. OŠ Gornji Grad

Tekmovanje je potekalo v športni dvorani OŠ Luče, 8. 11. 2022.

Naslednji so nastopili v nogometu starejši dečki, ki pa se jim ta čas ni ravno nasmehnila sreča. Bodo pa zagotovo še zelo uspešni v tem šolskem letu. Lestvica ekip je bila naslednja:

1. OŠ Mozirje
2. OŠ Nazarje
3. OŠ Ljubno ob Savinji
4. OŠ Gornji Grad
5. OŠ Rečica ob Savinji
6. OŠ Blaža Arniča Luče

Tekmovanje je potekalo v športni dvorani OŠ Mozirje, 10. 11. 2022.

Starejše deklice so se borile v košarki. Igrale so odlično, a do prvega mesta jim je zmanjkalo le par točk. Igrale so le tri ekipe, to so bile: OŠ Nazarje, OŠ Blaža Arniča Luče in OŠ Mozirje.

Tekmovanje je potekalo v športni dvorani OŠ Blaža Arniča Luče, 23. 11. 2022.

Punce so nadaljevale

svojo košarkarsko

pot v Velenju, kjer so igrale za uvrstitev na področnem prvenstvu. Tam so dosegle odličen rezultat med tremi ekipami, a do prvega mesta sta zmanjkali le 2 točki.

Tekmovanje je potekalo na OŠ Livada v Velenju, 8. 12. 2022.

Na zadnjem odmevnem tekmovanju so se izkazale nogometašice, saj so se povzpele na najvišje stopničke. Komaj čakamo nadaljevanje nogometnih prvenstev.

Tekmovanje je potekalo v Športni dvorani Luče, 5. 12. 2022.

Na naše športnike smo ponosni, upamo pa še na veliko dobrih rezultatov.

Jernej Robnik

INTERVJU Z NAŠIM KOLESARJEM

V začetku šolskega leta 2022/23 je v Planici potekalo šolsko tekmovanje iz kolesarstva. Tokrat se ga je udeležila tudi naša šola, ki jo je zastopal učenec 9. razreda, Mai Kodrun. Zanimalo nas je nekaj več o njegovi karieri in njegovih doživetjih ter občutjih tekom tekme, zato smo mu zastavili nekaj vprašanj.

1. Kdaj te je začelo zanimati kolesarstvo?

Kolesarstvo me je začelo zanimati v juliju, dve leti nazaj.

2. Kdo te je navdušil za kolo?

Navdušili so me moj oče, stric in uspehi Tadeja Pogačarja, ki je moj idol.

3. Koliko časa tedensko porabiš za kolo?

Na kolesu sem 5-6 krat tedensko (8-10 ur).

4. Kako potekajo tvoji treningi?

Poleti potekajo predvsem na kolesu, pozimi pa hodim v hribe in sem na notranjem kolesu.

5. Koliko tekmovanj si se že udeležil?

Do zdaj sem se udeležil že 8 tekmovanj.

6. Kako je potekalo tekmovanje, ki si se ga udeležil v sklopu naše šole?

Potekalo je v Planici, bilo pa je bolj kratko, zanimivo in zelo mrzlo.

7. Katero mesto si dosegel?

Dosegel sem 19. mesto.

8. Kakšni so tvoji cilji za prihodnost?

Seveda si želim zmagati na kakšnih dirkah kot npr. pokal Kamnika, želim pa si tudi biti državni prvak v cestni vožnji.

Meta Preprotnik

LETNIK/ŠTEVILKA: Špasn št.1, 2022/23

IZVODI: 3

AVTORJI ČLANKOV: Elizabeta Šumet, Meta Preprotnik, Ana Kočnar, Sara Preprotnik, Maša Grzinčič, Hana Zamernik, Nina Jericjo, Jernej Robnik, Vid Strmčnik, Izak Podlesnik Krebs

AVTOR NASLOVNICE: Anika Čopič

OBLIKOVANJE NASLOVNICE: Izak Podlesnik Krebs

SLIKE: Rajko Rudnik, Google

PREGLEDALA: Karmen Oset Žibret